

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-01)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-01)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 31. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000004.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1. Juli.

Kære Marie Louise!

Kære Veninde — for var vi det aldrig før, saa er vi det nu. Det vandt jeg da, at De igen kom til mig, og nu vil vi aldrig mere slippe hinanden.

Kunde De blot komme herved i disse Maaneder Jeg tror, vi om Dagen holdt os hver for sig af en Slags Blufærdighed, men i de lange Aftener og i de lyse Nætter — vi kunde gaa saalænge omkring og tale saalangt og bagefter lukke os til igen. Kom, Maizia

. . . Nej, kom ikke. Bliv hvor De er og tal derfra til mig. Vi maa ikke se hinandens Ydmygelse. Men vi vil i vore Breve tale saa trygt, som talte vi ned i Grave. Vi er jo Grave, vi med vore døde Hjærter.

De talte om Far og Mor og min lykkelige Barndom. Jeg vilde ønske, min Barndom havde været s. 32ond. Saa jeg i Tide havde kendt Livet, som Livet er. En god Barndom er kun et Gode for den, hvis Sind kan bevarer rent.

Kvindehjærter.

3

Alt bliver tusindfold værre mod den Baggrund af Lys og Sandhed, som min Barndom danner. Mine Forældre har begaaet Synd imod mig, da de lærte mig kun at se det gode hos Mennesker og ikke mistro nogen.

Naar jeg saá Mennesker, der led under Nag eller Vrede eller Mistro, ynkede jeg dem, men betragtede det som uforskyldt Sygdom, og jeg tænkte, hellere vilde jeg dø end lide, som jeg saá dem lide. Men jeg lever.

Han krænkede mig, nu krænker jeg alt det, som var mig det helligste. Jeg føler det som Ran fra Døde. Jeg kan ikke lade det være. Kun Løgnen ser jeg, kun Gemenheden, kun Forræderiet. Kun det ser jeg, kun det vil jeg se.

Jeg kender en Mand, der elskede sin Mor højere end noget andet. I sit Arbejde satte han hende de skønneste Mindesmærker. Hun blev som en Helligdom for alle andre. Men Livet handlede ilde s. 33med ham, og naar Bitterheden griber ham og Selvforagten ikke er nok, tvinger Smerten ham til at besudle Moderens Minde.

....

Hvor jeg elskede Sophienborg, hver Sal, hvert Kammer, de mørke Billeder paa Væggene, Møblerne fra svunden Tid Haven, Gaarden, Brønden, de vilde Katte . . . Husker De »Brudetæppet«, som Gaardens egne Piger i gamle Dage havde vævet af Uld fra Gaardens egne Faar, farvet i Væsker, som en klog Kone drog ud af Urter fra Gaardens egne Marker?

Paa det Tæppe stod jeg som Barn, højtideligt bævende ved Tanken om, at her skulde jeg engang staa med den Mand, der gennem mig blev Ejer af Sophienborg.

Paa det Tæppe blev Slægten Berner viet — for hvert Brudepar blev to nye Navne og et nyt \ aaben syet ind i de Felter, hvoraf Tæppet bestaar

Der er ikke, Maizia, der er ikke den Plet, hvor jeg kan sætte min Fod og vide, at her har hun ikke gaaet. Hun har været overalt. Hun er overalt. s. 34Vinduerne staar aabne Nat og Dag, det hjælper ikke. Hun kom noget i Haaret, der lugtede som Hø, det er den Lugt, der hænger ved alt. Lad det saa være Indbildning, for mig er Lugten der.

3*

De vil kalde dette almindelig Skinsyge. Nej, Maizia. Havde de holdt det udenfor mit Hjem og min Jord, saa havde jeg vel ogsaa ranket min Ryg og begyndt Livet forfra. Men nu . . . her . . . og efter de Ord, han har sagt.

I Hidsighed, ja, og i Fortvivelse, og i Kærlighedens Vanvid, ja, men sagt, — Ordene er sagt, og af ham. De skar mig som Knive, de skærer mig endnu, saa jeg vaagner om Natten ved min egen Stønnen.

Jeg er helt alene. Overfor Mor lyver jeg i mine Breve, det er bekvemmest, hun har haft Sorg nok for Yvones Skyld — og gamle Folks Graad er det hjælpeløseste af alt.

....

Hvor Niels opholder sig, véd jeg ikke, jeg har frabedt mig hans Breve, og ingen nævner hans s. 35Navn for

mig. Men om Natten synes jeg undertiden, hans Tanker kalder paa mig

Engang, naar jeg selv har faaet mere Ro, skal jeg »nøgternt og roligt« fortælle Dem, hvorledes det gik til. Endnu kan jeg ikke.

Han har sagt han har sagt, at han aldrig har elsket mig.

....

....

De spørger til Yvonne. Altsaa har De deroppe hørt et og andet gennem hans Slægt.

Jeg vil ikke sige, Karl August er et slet Menneske — i sin Tid holdt vi jo alle af ham — men Omstændighederne tvang ham ud i Desperation. Da Yvonne ikke vilde lade sig drive ud, og han for enhver Pris maatte have Skilsmisse — det var jo en Halvkusine, en Dame af Selskabet brugte han alle Vaaben. Han forhaanede Yvonne i Fremmedes Nærværelse, han berøvede hende enhver Ret i hendes eget Hjem. Og hun var nødt til at blive, tog hun bort »mod hans Vilje«, havde han ifølge en meningsløs Lovparagraf gyldig Skilsmissegrund.

s. 36 To Gange var Niels og jeg ovre for at faa hende med til Sophienborg, forgæves. Hun havde ladet sin Seng flytte over i et tomt Karlekammer — Kusinen huserede jo som Herskerinde i Hovedbygningen — hun spiste Folkenes Mad, uvasket, uredt, sløv sad hun hen. Mig behandlede hun som en vildfremmed. Saa døde den anden — Stakkel, hun købte sin Smule Triumf dyrt nok, hele Familien slog jo Haanden af hende — og i samme Nu forlangte Yvonne Skilsmisse. Hun bor nu ovre i Horsens. Drengene har hun givet Afkald paa, de opdrages i England . . .

Yvonne véd ikke noget om mit. Hun lever saa ganske isoleret — om man overhovedet kan kalde hendes Tilværelse Liv. Der er Grunde, hvorfor jeg ikke har kunnet skrive til hende, for længe siden kom der noget imellem os, min var Skylden, og det har skilt os for bestandig. — Trods Blodets Baand.

Blodets Baand . . . Husker De, Maizia, en Aften i en Høstak — Græshopperne skingrede, saa vi maatte raabe for at faa Ørenlyd. — De og Yvonne og jeg laa og snakkede om Fremtiden. s. 37 Yvonne og jeg red vor sædvanlige Kæphest, Teorien om Blodets Baand, der var stærkere end den største Kærlighed mellem Mand og Kvinde. Vi vilde bo sammen, blive sammen og aldrig gifte os.

De spurgte leende, om vi vilde have Børn med hinanden, og hvis vi blev forelskede, hvad saa? Og vi mente — vi var i vor Uerfarenhed saa kloge — at Forelskelse, det gik altid over.

De Maizia, der var saa rask i Munden, sagde: Ja, ja, jeg raader Jer nu til at prøve lidt Elskov først, duer det ikke, kan I jo bagefter lave Menage sammen.

Og Yvonne, der maatte tænke, før hun talte, tøvede lidt, inden hun svarede: Marie Louise har Ret, vi kan jo prøve, men det gaar galt, for Betzy og jeg passer kun til hinanden

Jeg var den ældste. Gaarden var min. Derfor var mine Forpligtelser store til to Sider: Giftede jeg mig, blev Yvonne hjemløs; lod jeg være, kom Sophienborg efter min Død paa andre Hænder.

Saa skete der altsaa noget, som sønderrev Forholdet mellem os. Kort efter giftede Yvonne sig. Senere blev jeg gift. s. 38 Yvonne har de store Følelser, der let sprænger en sart Natur. Hun var grænseløs i sin Lykke. Da Skuffelsen kom, gik hun itu.

Jeg tror nu, Maizia, jeg tror, at vor gamle Teori var den rette. De Søskende, der i Barndommen føler det store, inderlige selvfølgelige Sammenhold, de burde blive sammen, de egner sig ikke til at blandes med fremmed Blod og tillægge sig fremmede Vaner.

Niels og jeg var lykkelige — det var vi nu trods alt, hvad han siden har sagt — men vi var det ikke, fordi vi forstod hinanden. Kun Søskende forstaar hinanden. Det er, som om de i Moderliv har drømt de samme Drømme, medens deres Hjerter næredes af det samme Blod. Men vi var harmoniske Naturer, der vilde hinanden det bedste, derfor bøjede vi os for hinanden, han for mig, jeg for ham, selv maaske, naar det dybeste og oprindeligste i os gjorde Oprør.

Søskende bringer ikke hinanden Ofre, hvad de gør, er selvfølgeligt, som handlede de for sig selv. Kærlighed mellem Mand og Kvinde er en fortsat s. 39 gensidig Udveksling af Ofre, store og smaa, synlige og usynlige.

Hvad Niels ofrede for mig, véd han bedre, jeg ofrede ham mit Livssyn, min Traditionsfølelse, min Slægt. Alt det, der med Blodets Baand bandt mig til andre, rev jeg ud af mit Hjærte og ofrede ham. Sandsynligvis forstod han ikke, det var noget Offer.

Michaëlis, Karin, *Kvindehjærter*,

Mellem Søskende er en Tillid, der aldrig behøver at styrkes med Ord, den er ubrydelig som Naturens Gang. Jeg tvang mig til at tro, at jeg havde Tillid til Niels, det har jeg aldrig haft. Jeg tvang mig til at tro, jeg kendte hans Tanker. Ikke én af hans Tanker kendte jeg.

Nej kun mellem Søskende — og nu og da maaske mellem Forældre og Børn — findes den inderste Forstaaelse, den ægtteste Tillid og den ubrydelige Trofasthed. Alt andet er Livets foranderlige Love underkastet.

Kære Maizia, De som aldrig har haft Søskende, forstaar jo ikke et Ord af dette Brev, dog gør det mig saa usigelig godt at skrive det til Dem.

Betzy.